

Verzameld werk

Jeroen Metz

De ontvoering

Gisteren was je nog hier

Tot morgen, zusje

De

ontvoering

Proloog

Vince Maughan deed zijn werk met het grootste plezier. Sinds twaalf jaar was hij nu conciërge op het Carlson College, een plek die hem gaandeweg de jaren steeds dierbaarder was geworden. Wat begon als een enigszins verplichte sollicitatie wegens zijn ontslag als nachtwaker bij het British Museum, leidde er uiteindelijk toe dat hij, zoals hij zelf vaak beweerde, de baan van zijn leven gevonden had. Normaal gezien zou je zeggen dat dit ietwat vreemd is, maar Maughan hechtte bijzonder veel waarde aan de nieuwe sociale contacten die zijn baan hem opleverde. Tenslotte was hij vroeger nooit de populairste geweest. De leerlingen waren ook bijzonder op hem gesteld, vooral vanwege de verhalen die hij ze wist te vertellen op momenten dat ze geen les hadden. Die verhalen gingen dan vaak over zijn vorige leven als nachtwaker. Het was dan weliswaar geen riant betaalde baan, maar hij maakte er genoeg dingen mee. Zo was er een keer een jongen merel in geslaagd om via een kier in het raam naar binnen te vliegen. Maughan was meer dan twee uur bezig geweest om het volledig in paniek geraakte beestje te pakken te krijgen. De leerlingen zaten vaak uren naar de spannende verhalen van hun conciërge te luisteren, totdat ze uiteindelijk opgeschrikt werden door de bel die het volgende lesuur aankondigde. Maughan maakte zich nu klaar voor een laatste inspectieronde door de school. Het liep ondertussen tegen zeven uur in de avond. Alle docenten waren al naar huis. Aangezien het winterperiode was en al vroeg donker, pakte Maughan zijn zaklamp en begon aan zijn ronde. Zoals gebruikelijk controleerde hij de klaslokalen op eventuele troep die de leerlingen 4 hadden achtergelaten, en op ramen die leerlingen of docenten eventueel open hadden gelaten. Inmiddels was Maughan aangekomen bij de bovenverdieping. Tot zover was er niets bijzonders aan de hand. Niet dat hij dit verwachtte: het Carlson College was een kleine school, en behalve een poging tot inbraak jaren geleden was er nooit iets noemenswaardigs voorgevallen. Vandaar ook de afwezigheid van bewakingscamera's in de school. Aan het einde van de gang sloeg Maughan rechtsaf, richting het muzieklokaal. Hij stond op het punt om weer naar beneden te gaan en zijn ronde te beëindigen, toen iets zijn aandacht trok. Hoewel hij zichzelf er net van had verzekerd dat de deuren van het lokaal beeldende vorming op slot zaten, zou hij toch zweren dat hij er net

een vaag lichtschijnsel had gezien. Het was onmogelijk dat er iemand binnen was gekomen: er waren dan wel geen camera's, maar de school was nog altijd voorzien van een alarm. Nu begon het hem toch een beetje te benauwen. Wie zou er nu in een school binnendringen? En waarom? Zenuwachtig begon Maughan in zijn grote sleutelbos te zoeken naar de juiste sleutel. Zijn handen trilden lichtjes. Na een paar minuten had hij dan eindelijk de sleutel van de deur te pakken. Hij draaide hem in het slot. De deur kraakte lichtjes toen hij hem naar binnen toe opendeed. Maughan begon te zoeken naar de bron van het lichtschijnsel. Al snel zag hij in de hoek van het lokaal een rugzak liggen. Zo op het eerste gezicht leek het hem een meisjestas, afgaande op de buttons die aan de voorkant van de tas waren bevestigd. Uit de tas kwam hem een sterk lichtschijnsel tegemoet. Maughan maakte de tas open, Het was een zaklamp. Er was dus nog iemand in het gebouw... Hij begon nu echt in paniek te raken, en haalde zijn mobiele telefoon tevoorschijn. Maughan pleitte al jaren tegen het gebruik van mobiele telefoons, maar was nu toch blij dat hij hem bij zich had. Kijkend naar het oplichtende scherm zag hij echter dat hij geen bereik had. Dat zul je net hebben, dacht hij. Nooit gebruik ik dat ding, en als ik hem eens nodig heb werkt hij niet. Gepikeerd stopte hij de gsm terug in zijn broekzak, en begon de trap af te rennen. In zijn haast stootte hij zijn knie tegen een van de standbeelden op de gang, waardoor zijn zaklamp op de grond viel. Door de val ging zijn zaklamp uit, waardoor hij ineens in het pikkedonker stond. Op de tast ging hij op zoek naar de lamp. Na een paar minuten vond hij hem, maar de lamp was door de val kapot gegaan. "Ik moet hier zo snel mogelijk vandaan zien te komen", fluisterde hij tegen zichzelf. "Al is het 't laatste wat ik doe, het schoolhoofd moet hier absoluut meteen van op de hoogte gebracht worden." Maughan liep zo snel als zijn pijnlijke knie het toeliet naar de hoofdingang van de school. Toen hoorde hij iets. Een krakend geluid achter hem. Hij draaide zich razendsnel om: niets te zien natuurlijk. Ik word oud, dacht hij, ik begin mezelf dingen in te beelden die er niet zijn. Hij liep verder. Nog een meter of vijftig tot aan de deur. Hij zette nog een paar stappen. Zijn hand reikte al naar de deurknop. Net op tijd, dacht hij met een zucht van opluchting. Toen klonk er een harde klap. Maughan zakte meteen in elkaar. Hij was al dood voordat zijn lichaam de vloer van de hal raakte.

Hoofdstuk 1

"He, Georgie, wacht op mij!" George Parker draaide zich met een ruk om. "Ik zei je toch dat je me geen Georgie moest noemen? Ik haat 't als je me zo noemt." "Ok, ok, rustig maar, ik wilde je niet kwaad maken" zei Daniel. "Wat hebben we nu eigenlijk?" "Frans", zei George. "Lokaal 01.10". "Shit, ik ben weer die vocabulaire vergeten te leren. Waarom moet dat mens ook altijd zoveel huiswerk opgeven?" vloekte Daniel. George reageerde niet. Hij was inmiddels wel gewend aan de uitspattingen van zijn beste vriend. Beide jongens waren nu al sinds de eerste klas van de middelbare school bevriend. Vanaf de eerste dag was er al een soort chemie tussen de twee die niet meteen viel te verklaren. Ze voelden elkaar gewoon perfect aan. "Prenez vos livres, s'il vous plaît". Mevrouw La Place was begonnen met de les, maar George was eigenlijk na vijf minuten zijn aandacht al weer kwijt. Hij dacht aan het afgelopen weekend. Hij, Julien en Daniel waren samen met een aantal meiden uit hun klas een weekendje naar de kust geweest. De ouders van Daniel hadden hun afgezet in een klein plaatsje, vlak bij Brighton. Daar zouden ze met zijn allen een stel kajaks huren en een aantal uren gaan varen. Daniel ging samen met Gina in een kajak, Julien ging varen met Kelly, en George zou met Jessica in een boot. Sinds een paar maanden had George een oogje op Jessica, dus dit was beter dan hij zich had kunnen voorstellen. Natuurlijk was de boottocht uiteindelijk veel korter dan hij had gehoopt, maar het was heel gezellig geweest met Jessica. Ze was een leuke, spontane meid. George en Jessica waren al enige tijd vrienden, maar langzamerhand hoopte George dat er meer in zou zitten dan alleen vriendschap. Wat zou het geweldig zijn als hij samen met haar op reis zou kunnen gaan: allerlei plaatsjes bezoeken, hand in hand lopen, 's avonds van de zonsondergang genieten... "Monsieur Parker, quelle est la bonne solution?" George schrok wakker uit zijn overpeinzingen. De hele klas staarde hem aan, inclusief mevrouw La Place. Blijkbaar had ze hem net een vraag gesteld over de grammaticaoefeningen waar ze op dit moment mee bezig waren. "Uh...ik...uhm..." "George, als je nu eens een keertje op zou letten in plaats van te dagdromen, dan zou je misschien ook een keer een voldoende halen voor je proefwerken. Denk je dat zelf niet ook?" vroeg mevrouw La Place. "Ja mevrouw." zei George. De meiden die achter hem zaten, giechelden. George kreeg meteen een kop als een

tomaat, en hij kon op dit moment wel door de grond zakken. Waarom moest ze hem altijd hebben? Ze wist dat hij het antwoord toch nooit wist, maar toch bleef ze hem continu vragen stellen. Het was niet voor niets dat hij Frans een rotvak vond. Hij stond er gemiddeld echt dramatisch voor bij Frans, en dat werkte niet echt motiverend om te leren voor de proefwerken die mevrouw La Place opgaf. Ik zal haar wel eens wat laten zien, dacht hij. Ik ga voor het volgende proefwerk gewoon zo hard leren dat ik een voldoende haal. Dan kan ze me ook niks meer maken. Eindelijk ging dan de verlossende bel. George maakte dat hij zo snel als hij kon het lokaal verliet. Op weg naar zijn kluisje zat hij zich nog steeds kwaad te maken over hoe hij net voor gek was gezet. Hierdoor had hij niet in de gaten dat Jessica hem achterna was gelopen. "Heey, George." George maakte een sprongetje van schrik en draaide zich om. Jessica keek hem met verschrikte ogen aan. "Sorry, ik wilde je niet laten schrikken. Ik wilde alleen zeggen dat ik het heel gemeen vond van mevrouw La Place om je zo te behandelen." "Dankjewel, ik wou gewoon dat Frans niet zo'n rotvak was." zei George. "Misschien kan ik je helpen. Ik wil je wel een keertje helpen met je huiswerk ofzo, als je dat graag zou willen." zei Jessica. "Ik..." "Het hoeft niet hoor, als je het niet wilt." "Wat? Ik bedoel...nee...ja, graag zelfs." "Zal ik anders zondagmiddag even langskomen? Dan kijk ik of ik je ergens mee kan helpen." "Graag," antwoordde George. Hij kon wel juichen. Dit had hij niet durven dromen. Eindelijk zou hij dan alleen zijn met het meisje van zijn dromen. Hij merkte dat hij in gedachten al plannen begon te maken over de volgende dag als Jessica bij hem thuis zou zijn. George was ook blij dat het net Jessica was die het hem vroeg, want zij was de beste van de klas met Frans. Met een beetje geluk zou het hem lukken om aan het eind van het schooljaar toch op een voldoende uit te komen. De rest van de dag beleefde George in een soort van waas. Tijdens het avondeten zat hij het grootste gedeelte van de tijd voor zich uit te staren. "Is er iets George, je bent zo stil?" vroeg zijn moeder. "Nee, niks," antwoordde hij afwezig. "Oeww, ben je soms verliefd?" zei zijn zus Lydia pesterig. George negeerde haar. Ze hield ervan om hem te treiteren. Als er ook maar enige aanleiding toe was probeerde ze hem uit de tent te lokken. Dat kon hem nu even allemaal niks schelen. Zondag zou hij alleen met Jessica zijn...

Hoofdstuk 2

George werd 's morgens al vroeg wakker. Het was nog geen negen uur, of hij had zich al gedoucht, aangekleed en gegeten. Het was zondag vandaag, dus geen school. Dat kwam alleen maar goed uit. Kon hij tenminste de hele middag met Jessica doorbrengen. Zijn ouders zouden die middag gaan winkelen. Alles was perfect, wat kon er nog misgaan? Rond een uur of twee had hij met Jessica bij hem thuis afgesproken. Vantevoren had hij al wat spullen klaargezet. Zijn ouders waren al naar het winkelcentrum vertrokken, en zijn zus zat bij haar beste vriendin, waar ze ook zou blijven slapen. Om vijf over twee ging dan eindelijk de deurbel. Jessica zag er goed uit. Ze had haar lange, blonde haar opgestoken in een paardenstaart. Ze droeg geen make-up. Maar dat had ze ook niet nodig, vond George. Verder droeg Jessica een lichtblauw T-shirt en een skinny-jeans. "Heey, George, alles goed?" vroeg ze. "Ja hoor, prima. Zullen we dan maar aan de slag?" zei George. "Goed plan. Waar gaan we zitten, op je kamer?" George meende dat hij een schittering in haar ogen zag toen ze dat vroeg. "Ja, leek mij het beste." Jessica liep voor hem de trap op naar boven. Zelfs van de achterkant zag ze er goed uit, dacht hij. Na een paar uur gestudeerd te hebben, vonden ze het allebei wel genoeg geweest voor die dag. Ze dronken samen nog even wat, en daarna vertrok Jessica weer naar huis. George merkte bij zichzelf dat hij een gevoel van teleurstelling bij zichzelf bemerkte. Maar wat had hij dan verwacht? Dat ze hem in de armen zou vliegen om te zeggen dat ze van hem hield? Natuurlijk niet. En daarbij, het was aan hem om die stap te maken, vond hij. Jongens die door een meisje gevraagd werden waren gewoon suf, omdat ze het zelf niet durfden te vragen. Maar goed, het was niet voor niets geweest allemaal, tenslotte had ze hem heel goed kunnen helpen met zijn Frans. Hij had er nu alle vertrouwen in dat hij dat vak aan het einde van het schooljaar met een voldoende zou kunnen afsluiten. De volgende ochtend hadden George en zijn klasgenoten weer les van mevrouw La Place. Al snel bleek dat ze, zoals zovaak, een slecht humeur had. Ze werden namelijk meteen verrast met een onverwachte overhoring over de leerstof van de afgelopen week. Het was inmiddels al de derde keer dat ze een overhoring gaf dat schooljaar. Vanzelfsprekend kwam de mededeling "prenez une feuille" haar dan ook op een stormvloed aan commentaar te staan. Toen George echter de vragen voor zich zag,

kon hij een glimlach niet onderdrukken. Deze stof had hij gisteren met Jessica nog uitgebreid behandeld. Hij wierp even een schichtige blik richting het tafeltje van Jessica, en zag zijn blik beantwoord met een vette knipoog. "Hoe vonden jullie het gaan?" vroeg Julien. "Ik denk dat ik wel een zeven of een acht heb. Wat vond jij Daniel?" "Bwa, het ging wel denk ik. Ik had niet echt geweldig geleerd, dus ik zie het wel. Ik sta er goed voor, dus ik kan wel wat hebben. George?" "Ging prima eigenlijk." zei George. Twee verbijsterde gezichten staarden hem aan. Hij had niemand vantevoren verteld over zijn afspraakje met Jessica, en besloot dat voorlopig ook maar even zo te laten. Hij had er geen zin in dat dadelijk de hele school zou weten dat George Parker een oogje heeft op Jessica Fawl. Dat zou namelijk ook betekenen dat veel leerlingen hem erom zouden gaan pesten, zoals ze bij veel van zijn klasgenoten ook wel eens deden. Dat wilde hij koste wat kost voorkomen. De rest van de schooldag ging voorbij in een vloek en een zucht. 's Avonds besloot hij nog maar wat extra werk te verrichten voor Frans, zoals Jessica hem ook had aangeraden. George was nog geen half uur bezig toen opeens de telefoon ging. Hij sprintte naar beneden, want verder was er niemand anders thuis. Hij merkte dat hij stond te hijgen op het moment dat hij de telefoon oppakte. Ik moet echt nodig eens gaan sporten, dacht hij bij zichzelf. "George Parker, met wie spreek ik?" "Hallo George, je spreekt met William Pax". Pax was sinds enige jaren hoofd van de school van George, het Carlson College. Even kreeg George het benauwd. Wat had hij nu weer gedaan? "Ik heb de meeste andere studenten inmiddels ook gebeld, George. Het gaat om onze conciërge, meneer Maughan. We zijn zojuist door de politie gebeld dat zijn lichaam gevonden is. Hij lag vlak voor de uitgang van de school." George trok meteen wit weg. Meneer Maughan was de lievelingsconciërge van bijna iedereen op school, zo ook van hem. Hoe kon hij nu dood zijn? Hij was immers nog niet eens vijftig. "Iedereen wordt morgen om negen uur op school verwacht. De politie wil nog wat mensen ondervragen, omdat het niet om een natuurlijke doodsoorzaak gaat. Ik weet dat het allemaal nog erg vaag klinkt, maar dat zul je wel begrijpen." George was te verbouwereerd om nog wat te zeggen. Minuten later merkte hij dat hij nog steeds met de telefoon in zijn hand stond. Na het voorval aan zijn ouders verteld te hebben ging hij maar slapen. Hij kon zich nu toch niet meer concentreren op enig schoolwerk. Vlak voordat hij ging slapen

bedacht hij zich echter. Hij besloot Jessica eens te 16 bellen om te vragen wat zij ervan vond. Hij toetste haar nummer in. De telefoon ging over. Een keer...twee keer...drie keer...vier keer. Uiteindelijk besloot hij maar op te hangen. Ze zal misschien ook al slapen, dacht hij. Al snel viel hij in een onrustige slaap.

Hoofdstuk 3

Die ochtend was het al om half negen een drukte van jewelste in de hal van het Carlson College. Aangezien Pax elke leerling persoonlijk had gebeld, was iedereen in de hele school op de hoogte van het feit dat er iets ernstigs gebeurd was. Omdat Vince Maughan populair was bij de meesten, waren er velen nieuwsgierig geworden naar wat er nu precies aan de hand was. Na even zoeken tussen al die hoofden, wist George zijn vrienden uiteindelijk te vinden. "Daniel, Julien, hierzo!" riep hij. Na wat wurmen door de mensenmassa wist hij tot bij zijn vrienden te komen. Met z'n drieën spraken ze maar over een ding: wat er gebeurd kon zijn met hun conciërge. Alledrie waren ze het erover eens dat het geen natuurlijke doodsoorzaak kon zijn: hun conciërge was nooit ziek, en hij was ook nog niet zo oud. Julien dacht dat hij misschien gevallen was ofzo. De anderen sloten zich daar bij aan. Maar binnen een paar minuten zouden ze meer weten, als het hoofd van de politie hun zou toespreken. "Goed, jongens en meiden, even stilte alstublieft, meneer Larsson wil jullie even van de situatie op de hoogte brengen" zei Pax met enige stemverheffing. Larsson kuchte even en begon te praten: "Goed, allemaal. Mijn naam is Larsson en zoals jullie allemaal weten is er vannacht iets gebeurd waarvan jullie op de hoogte dienen te worden gebracht. Jullie conciërge is vannacht waarschijnlijk door iemand overvallen toen hij aan zijn inspectieronde bezig was. De dader heeft hem vervolgens achter in zijn hoofd geschoten, waardoor hij ter plekke overleed. Er zijn verder geen sporen gevonden die kunnen wijzen op een mogelijke dader, en er is ook nog geen moordwapen gevonden. Ik denk dat ik jullie niet hoef te wijzen op de ernst van deze situatie. Voorlopig zullen alle in- en uitgangen van de school dag en nacht beveiligd worden door onze mensen." Larsson maakte aanstalten om zijn praatje te beëindigen, maar aarzelde. "Mochten er nog mensen zijn die iets denken te weten wat ons zou kunnen helpen, dan mogen ze zich altijd bij mij melden. Dat was 't voorlopig." "Ok allemaal, ga nu maar naar jullie lessen." zei Pax. Het geroezemoes nam weer toe op het moment dat Pax dit zei, en George volgde zijn vrienden richting geschiedenis. Op het moment dat hij het klaslokaal binnenliep, bedacht hij dat hij Jessica nog nergens had gezien. Ze zou wel ergens anders hebben gestaan net, dacht hij. Maar toen ze eenmaal allemaal op hun plaats zaten in het geschiedenislokaal, zag hij nog

altijd een vrije stoel. Dit was heel vreemd... Jessica spijbelde immers nooit, ze was een van de beste leerlingen op school. En ze was ook bijna nooit ziek. Hij had echter geen tijd om er verder over na te denken, want meneer Persson begon met de les. Tijdens de middagpauze zonderde George zich even af van zijn vrienden. Hij moest en zou te weten komen waar Jessica was. Het was allemaal net iets te toevallig: gisteren reageerde ze niet op zijn telefoontjes en sms'jes, vandaag komt ze niet opdagen terwijl het hoofd van de school daar nadrukkelijk om vroeg... Op het jongenstoilet toetste hij haar nummer in. Nadat de telefoon zes keer was overgegaan, gaf hij het op. Ze zal hem wel uit hebben staan ofzo, dacht hij. Toch begon hij lichtjes ongerust te worden. Hij besloot na school even bij haar langs te gaan. Misschien was ze wel ziek, dan kon hij haar het huiswerk van vandaag even afgeven. George was nog nooit eerder in dit gedeelte van Londen geweest. Het bleek dat Jessica helemaal aan het andere eind van de stad woonde. Gelukkig had hij een goede fiets, en binnen een halfuurtje was hij dan ook bij haar huis. Toen hij eenmaal voor haar huis stond, was hij toch ietwat verrast: Jessica was altijd goed gekleed en zag er toch uit alsof haar ouders wel aardig wat geld hadden. Het huis waar hij nu voor stond was echter oud en vervallen. Het was een rijtjeshuis, en 20 stond tussen twee huizen in die er al even vervallen uitzagen als het hare. George liep de trap op richting de voordeur, en belde aan. Na enige tijd zag hij iemand aan komen lopen. De deur ging open. "Ja?" zei de vrouw die open deed. "Is Jessica thuis?" vroeg George. "Jessica? Hier woont geen Jessica." zei de vrouw, en ze sloeg de deur achter zich dicht. George stond perplex. Hij wist voor honderd procent zeker dat dit het adres was dat Jessica hem had gegeven, ze had het zelfs voor hem opgeschreven. Jessica had dus gelogen, en hem een ander adres gegeven dan waar ze werkelijk woonde. Waarom zou ze dat in vredesnaam doen? Waarom zou ze tegen hem gelogen hebben? George kon er geen touw aan vastknopen. Wat nu wel vaststond, was dat Jessica hoogstwaarschijnlijk niet de persoon was die ze zich al die tijd had voorgedaan...

Hoofdstuk 4

De volgende ochtend zocht George meteen zijn vrienden op. Zij moesten hiervan weten. Nadat George zijn verhaal had gedaan, waren ze het er allemaal over eens dat die Jessica niet te vertrouwen was. Ze had met opzet het verkeerde adres doorgegeven, voor het geval dat iemand haar zou komen opzoeken. Julien zei dat ze misschien per ongeluk het verkeerde adres had doorgegeven, maar dat geloofde George niet. Jessica was zeer georganiseerd, en zou over zoiets nooit een foutje maken. Daniel was het eens met George. "Dat kind is een grote charlatan, ik zeg het je. Ze heeft ons al die tijd voor de gek gehouden. De vraag is alleen: waarom?" "Geen idee," zei George naar volle eerlijkheid. Hij had echt geen idee: zo leek het op het ene moment alsof ze echt gevoelens voor hem had, en op het andere moment bleek ze gewoon een ordinaire oplichter te zijn. Zijn bloed begon te koken. Zeker als hij bedacht hoe laks de school tot nu toe met de verdwijning van Jessica was omgesprongen. Vanaf het moment dat bekend was dat Jessica spoorloos was, had de school de politie ingeschakeld. De lessen gingen echter gewoon door, terwijl er 22 werkelijk niemand was die zich daar ook maar enigszins op kon focussen op dit moment. "Luister, ik heb een idee," zei George plotseling. "Kijk, als we het aan de politie gaan overlaten is er waarschijnlijk over een week nog geen resultaat. Ik zeg dat we zelf op onderzoek uitgaan, gewoon een beetje rondneuzen enzo. Kan geen kwaad lijkt me. Wat vinden jullie?" De twee vonden het meteen een superplan. Op dit moment was het vrij rustig wat huiswerk betreft, dus ze konden best na school eens wat onderzoek gaan verrichten. George, Julien en Daniel spraken na school af bij de British Library: dat was het meest centrale punt om te beginnen. Daniel besloot dat het professioneel aangepakt moest worden, dus hij had een tas meegenomen met allerlei benodigdheden: een pen, een blocnote, rubber handschoenen, pincet en zo nog wat spulletjes. Julien en George keken duidelijk verbaasd toen Daniel hiermee aan kwam zetten. "Mijn vader heeft vroeger twee jaar bij de recherche gezeten, dus hij had thuis nog wat spulletjes liggen. Misschien kunnen we ze gebruiken, dacht ik zo", zei Daniel met een grote grijns op zijn gezicht. "Goed," zei Daniel, "laten we alles even op een rijtje zetten wat we tot nu toe weten. We hebben eerst meneer Maughan die om het leven komt. Vervolgens vertelt de politie ons dat het niet om een

natuurlijke doodsoorzaak gaat. Niet veel later verdwijnt een leerlinge op school, vlak nadat ze met George heeft opgetrokken. Het meest logische om te denken is nu natuurlijk dat Jessica de moordenaar zou zijn." "Moordnares, zou ik eerder zeggen." grinnikte Julien. Daniel deed net alsof hij dat niet gehoord had, en ging verder. "Alles lijkt erop te wijzen dat Jessica achter de moord op meneer Maughan zit, maar er zijn een paar dingetjes die niet helemaal kloppen." zei hij. "Zoals?" vroeg George. "Zoals het feit dat Jessica een van de beste leerlingen van onze klas is bijvoorbeeld. Waarom zou je dat allemaal in een keer weg willen gooien? Niet alleen je hele toekomst naar de knoppen waar je zo hard voor hebt gewerkt, maar ook nog het risico dat je de bak in gaat." antwoordde Daniel. "Daar zit wat in." zei George peinzend. "Haar verdwijning maakt haar natuurlijk weer verdacht, maar ik heb eens zitten denken. Wat als iemand juist wil dat net zij als verdachte wordt aangewezen?" zei Daniel. "Zodat die persoon zelf niet verdacht wordt bedoel je? Geen verkeerde gedachte." zei Julien. "Misschien...misschien moesten we eens in het verleden van meneer Maughan gaan snuffelen. Ik heb zo het idee dat ons dat wel iets kan opleveren." zei George. "Hoe bedoel je?" vroeg Daniel. 24 "Nou...als we nu eens na zouden kunnen trekken met wie hij allemaal omging bijvoorbeeld. Misschien heeft hij wel vijanden gemaakt ofzo. Hij heeft tenslotte niet zijn hele leven als conciërge gewerkt. Daarvoor is hij in ieder geval nog nachtwaker geweest, daar heeft hij zelf uitgebreid over verteld." zei George. "Ik stel voor dat we eens naar het British Museum gaan, om te vragen of ze ons wat informatie zouden kunnen geven. Misschien brengt dat ons wel wat verder." Daniel en Julien waren het met George eens. Het museum was echter maar tot half zes open, en het liep inmiddels al tegen zes uur in de avond. Ze besloten om er vrijdag naartoe te gaan. Dan was het weekend en tevens herfstvakantie, en hadden ze alle tijd. Ze spraken ook met elkaar af dat ze dit met z'n drieën op zouden lossen, en er verder niemand over zouden vertellen. Zelfs hun ouders niet. 's Avonds kon George de slaap lang niet vatten. Hij dacht over hun onderzoek, dat vrijdag pas echt zou beginnen. Ondanks de ernst van de gebeurtenissen en het gevaar dat ze zich misschien op de hals haalden, voelde hij de adrenaline door zijn aderen stromen.

Hoofdstuk 5

De laatste twee schooldagen voor de herfstvakantie verliepen zonder noemenswaardige gebeurtenissen. George had nu alweer drie lessen Frans overleefd zonder dat mevrouw La Place hem had kunnen vernederen. Best wel ironisch eigenlijk: ondanks dat Jessica waarschijnlijk een bedrieger was, had ze hem toch geholpen met zijn huiswerk. Daardoor kon hij nu toch makkelijk meekomen met de rest van de klas bij Frans. Hij stond nu gemiddeld zelfs een voldoende. Diep van binnen kon hij daarom ook eigenlijk niet geloven dat Jessica hem bedrogen had. Hij wilde het gewoon niet geloven. Vrijdag na school spraken George, Daniel en Julien af bij de ingang van het British Museum. Ze liepen met zijn drieën naar binnen, richting het loket. Het was natuurlijk druk bij de ticketverkoop. Het was nu immers vakantie en de eerste toeristen staken al de kop op. Na ongeveer 5 minuten waren ze aan de beurt. "Goedemiddag heren, zegt u het maar." zei de vrouw achter het loket. Ze was een jaar of 30, 35, schatte George. "Goedemiddag". Daniel nam het woord. "We willen geen ticket kopen voor het museum, we zijn hier eigenlijk voor wat inlichtingen over iemand die hier een tijd geleden gewerkt heeft." "Ik werk hier pas een paar maanden," zei de vrouw vriendelijk. "maar ik zal de directeur van het museum even bellen, hij zal jullie vast verder kunnen helpen." De vrouw vroeg de drie om even te gaan zitten, in afwachting van de directeur. Dat gaf hun de kans om hun ogen eens goed de kost te geven. Opmerkelijk genoeg waren ze geen van drie ooit in het museum geweest. Daniel had ooit eens gezegd dat ze eigenlijk maar een stelletje cultuurbarbaren waren, met zijn drieën. De hal van het museum was enorm. Overal waren er winkeltjes voor toeristen die allerlei prullaria verkochten. Om de zoveel meter stond er wel een enorme zuil die als ondersteuning diende voor het grote rond dak. Het was vooral dit dak dat de aandacht trok van George: een enorme glazen koepel, bedekt met een enorme stalen constructie. Van buitenaf had George het al gezien, maar van de binnenkant zag het er allemaal nog veel indrukwekkender uit. Na een paar minuten zagen ze iemand aan komen lopen. George zag op de een of andere manier meteen dat het de directeur van het museum was. Hij zag er chique uit, met zijn grijze kostuum met bijpassende stropdas. Daarnaast was hij ook nog eens lang (George dacht op zijn minst een meter negentig) en was hij breedgeschouderd.

“Goedemiddag, jongheeren. Waar kan ik jullie mee van dienst zijn?” zei John Phelps vriendelijk. Hij had een warme stem, die prettig in de oren klonk. Alles aan deze man straalde in feite vriendelijkheid uit. George nam het woord. Vooraf had hij met Julien en Daniel afgesproken dat ze niets zouden vertellen over het feit dat Maughan dood was. Ze zouden gewoon doen alsof ze een werkstuk wilde maken over hun conciërge. “We wilden u eigenlijk een paar vragen stellen.” begon George. “Klopt het dat er hier een tijdje geleden iemand heeft gewerkt met de naam Vince Maughan?” “Meneer Maughan was een gewaardeerde collega.” antwoordde Phelps. “Hij deed zijn werk altijd uitstekend. Mag ik vragen waar dit over gaat?” George zag duidelijk dat de directeur achterdochtig begon te worden. Zijn vriendelijke toon waar hij hun mee begroette was ook verdwenen. Julien nam het van George over. “We zijn bezig met een werkstuk voor school, en we moeten een verslag schrijven over onze conciërge, meneer Maughan. We hebben hem natuurlijk ook al geïnterviewd, maar om een zo compleet mogelijk plaatje te krijgen wilden we ook andere mensen over hem aan het woord laten.” Ze hadden van tevoren afgesproken dat ze, onder voorwendsel van een werkstuk, om wat meer informatie over hun conciërge zouden vragen. Het zou natuurlijk vreemd zijn als ze 28 hier zonder reden om informatie over een van de werknemers kwamen vragen. “Goed dan, ik zal jullie vertellen wat ik over hem weet. Natuurlijk kende ik hem goed, na al die jaren dat ik met hem heb mogen werken.” Phelps’ toon was weer vriendelijk. “Maughan is hier in ’77 begonnen met werken. Dat weet ik nog als de dag van gisteren. Hij was een jonge gast van een jaar of vijftientig toen hij bij mij kwam solliciteren. Hij kwam meteen over als een heel gedreven iemand. Later, toen ik hem uiteindelijk had aangenomen, bleek ook dat hij heel sociaal was. Hij kon het altijd goed vinden met de andere werknemers hier. Hij klaagde ook nooit over zijn werk. Eigenlijk, als ik het zo bekijk, was hij een perfecte werknemer. Hij was ook niet te beroerd om af en toe eens een klus buiten werktijd voor mij op te knappen. Maughan is regelmatig bij mij thuis geweest om kleine klusjes op te knappen. Tegen een kleine vergoeding uiteraard. Ik kan wel zeggen dat ik het heel jammer vond toen hij zijn ontslag aanvraag.” “Wanneer was dat?” vroeg Daniel. “Dat moet in ’96 geweest zijn denk ik. Ja, in ’96 heeft hij ontslag genomen.” “Weet u ook nog waarom hij ontslag heeft genomen?” “Hij zei dat hij toe was aan een nieuwe uitdaging. Hij

werkte natuurlijk al 19 jaar in het museum, en 29 al die tijd had hij vrijwel hetzelfde soort werk gedaan. Hij was toe aan iets anders, geloof ik”, zei de directeur met een glimlach. “Wat voor soort werk moest hij doen in het museum?” vroeg George, hoewel hij het antwoord al een beetje wist. “Hij was nachtwaker. Hij begon meestal rond een uur of tien ’s avonds, en werkte dan tot ongeveer zeven uur in de ochtend: dan begon de ochtenddienst. Zijn werkzaamheden hielden vooral in dat hij om het uur zijn ronde moest maken door het museum. We hebben per verdieping een nachtwaker, en Maughan was meestal verantwoordelijk voor de tweede verdieping. Meestal wordt er om de maand tussen de nachtwakers gewisseld van verdieping, zodat hun werk toch afwisselend blijft. Voor Maughan hoefde dat niet zo nodig, hij vond zijn verdieping de interessantste.” “En er is in al die jaren niets gebeurd, een inbraak of iets dergelijks?” vroeg Daniel. “Natuurlijk hebben we wel eens pogingen tot inbraak gehad, maar er is nooit iets gestolen als je dat bedoelt” antwoordde Phelps. “Ok, dankuwel voor uw tijd meneer. Ik denk dat we nu wel genoeg informatie hebben.” zei George. “Graag gedaan hoor, als jullie nog iets willen weten moeten jullie het me maar laten weten.” zei Phelps. Phelps leidde de drie richting de uitgang van het museum. 30 Eenmaal buiten besepte George dat ze eigenlijk nog geen stap verder waren gekomen. Naar het scheen was Maughan een doodnormale nachtwaker geweest, en was er niets wat een rede zou kunnen zijn om hem te vermoorden. Op dit moment hadden ze geen enkel aanknopingspunt voor het oplossen van de moordzaak. Daarbij kwam nog eens de merkwaardige verdwijning van Jessica Fawl. Het werd tijd dat ze de werkelijke woonplaats van Jessica gingen achterhalen.

Hoofdstuk 6

Jessica keek tevreden voor zich uit. Alles verliep tot nu toe volgens plan. Pax had haar woorden als zoete koek geslikt. Het was goed van pas gekomen dat ze zoveel op haar moeder leek: hun stemmen kwamen vrijwel overeen, dus het was een koud kunstje geweest om het hoofd van de school wijs te maken dat ze ziek was. Ze dacht aan de leerlingen, die geen van allen wisten waar ze zouden zijn. Meteen verscheen er een glimlach op haar gezicht. George Parker had precies gereageerd zoals ze verwacht had. Ze wist hoe wanhopig hij was als het om school ging, en ze wist ook dat hij verliefd op haar was. Het was dus niet moeilijk geweest om hem om haar vinger te winden. Het was nu alleen nog maar een kwestie van nadenken over een volgende stap. Tenslotte was Parker niet achterlijk: het was niet onmogelijk dat hij al een vermoeden had van haar bedrog. Hij kon nog wel eens lastig gaan worden. Maar goed, dat waren zorgen voor later. Jessica liep naar het raam. Het uitzicht hier was werkelijk prachtig. Het bos strekte zich kilometerslang uit, en begon onderhand een mengeling van kleuren te vertonen. Groene, bruine en gele tinten gaven het landschap een schilderachtige uitstraling. Achter het bos liep een lang, kronkelachtig pad dat in de richting van de zee leidde. Ze had dat pad de laatste dagen vele malen gevolgd, om uit te komen bij de oceaan die alle overige geluiden overstemde. Het ruisen van de zee had een rustgevende werking op haar, en ze ging hier dan ook vaak naar toe. Meestal om na te denken. Het was echt jammer dat ze hier niet langer kon blijven. Maar goed, het was niet anders. Even na zeven uur had ze al haar spullen gepakt. Na gekeken te hebben of ze geen sporen had achtergelaten, trok ze de deur achter zich dicht. Meteen toen ze buiten kwam sloeg een ijzige oktoberwind haar in het gezicht. Het was lang geleden dat het zo koud was geweest in oktober. Ze zette haar kraag een stuk hoger. Na ongeveer drie kwartier lopen kwam ze aan op haar plek van bestemming. Niemand zal me hier ooit zoeken, dacht ze. Dan zullen ze sowieso eerst moeten weten dat ik niet echt ziek ben, en tegen die tijd ben ik al lang ver weg. Jessica keek nu voor zich en zag het prachtige kasteel voor zich. Kasteel Forngold was al jaren geleden voor het laatst bewoond geweest. Nu stond het leeg. Omdat het kasteel van buitenaf nogal afschrikwekkend was, kwam er nooit iemand op af. Maar voor mij is het perfect, dacht Jessica. Het kasteel was zo groot dat je zeker op

vijftig meter afstand moest gaan staan om het in zijn geheel te kunnen bewonderen. Het was waarschijnlijk rond het begin van de twaalfde eeuw gebouwd, afgaande op de bouwstijl. Op sommige plaatsen waren er wel wat stenen afgebrokkeld, maar over het algemeen verkeerde het kasteel nog in een uitstekende staat. Jessica kwam hier inmiddels al enkele jaren. Elke keer als ze het drukke Londense stadsleven even wilde ontvluchten, kwam ze hier naartoe. Zelfs haar ouders wisten niet dat ze hierheen ging. Ze twijfelde zelfs of haar ouders überhaupt van het bestaan van het kasteel afwisten. Jessica liep naar de grote loopbrug. Deze lag altijd open, dus ze kon zo naar binnen lopen. Het was duidelijk dat hier nooit iemand kwam. De hal zag er stoffig uit. Desondanks was het nog steeds een indrukwekkende entree. Meteen bij binnenkomst werd je aangestaard door allerlei portretten. Jessica dacht dat het waarschijnlijk de voormalige bewoners van het kasteel waren. Er stond echter verder geen tekst of jaartal op de schilderijen, dus ze kon niet zeker zijn. Ze ging de lange trap op, en ging een van de slaapkamers binnen. Deze slaapkamer was haar favoriet. Het was niet alleen de grootste slaapkamer, maar deze gaf ook een prachtig uitzicht over het landgoed dat aan het kasteel verbonden was: een uitgestrekt, heuvelachtig grasveld met enkele standbeelden. Helemaal in de verte kon je de zee nog zien liggen. Na een paar minuten ging Jessica op het grote kingsize bed liggen. Nog geen vijf minuten later was ze in een diepe slaap verzonken. Tegen vier uur in de middag werd Jessica weer wakker. Ze voelde meteen aan dat er iets niet klopte. Behoedzaam stapte ze uit bed, en liep met zo min mogelijk geluid naar de deur. Ze hield haar adem in en luisterde. Op een gegeven moment hoorde ze een stem. Er was nog iemand in het kasteel... Afgaande op wat ze kon horen, waren het twee mannen. Ze wist het echter niet helemaal zeker. Ze gluurde langs de deur, die op een kiertje stond. Een breedgeschouderde man met een zwart jack stond met zijn rug naar haar toe. Naast hem stond nog een man, die Jessica slechts gedeeltelijk kon zien. Beide mannen hadden iets wat voor een bivakmuts door moest gaan op hun hoofd. Ze schatte de mannen op een jaar of veertig. Beide mannen waren lang, zeker 1.85. Jessica wurmde zich met zo min mogelijk geluid door de deuropening. Ze probeerde of ze iets van een gesprek tussen de twee mannen op kon vangen. Terwijl ze zo zacht mogelijk probeerde te ademen, luisterde ze gespannen. "... het je al gezegd, we hadden

hier niet heen moeten gaan. Maar ja, wie wilde er niet luisteren?”

“Ach man, maak je toch niet zo druk, het is maar een oud, vervallen kasteel. Wat kan er hier nu gebeuren.” Zei de man met het zwarte jack. “Bovendien zijn we allebei gewapend, dus niemand zal ons lastig vallen.” “En toch ben ik er niet gerust op, ik zeg ’t je.” Zei de andere man. Jessica hoorde dat hij een opvallend hoge stem had voor een man. Misschien was hij geopereerd aan zijn stembanden. Jessica had wel eens ergens gehoord dat je daar een hogere stem van kon krijgen. Veel tijd om daarover na te denken had ze echter niet, want de mannen kwamen nu haar richting op gelopen. Koortsachtig zocht Jessica naar een plek om zich te verbergen, toen haar oog viel op de grote kleerkast in de hoek van de kamer. Behalve haar eigen karige voorraad kleren was de kast leeg. Jessica wurmde zich in de kast, en wilde de deur achter zich dicht laten vallen. De deur viel echter achter haar in het slot, waardoor ze dus opgesloten zat...